

GOVOR NA ISPRAĆAJU UČITELJICE SLAVICE ASTALOŠ

Draga obitelji, prijatelji, kolegice, kolege i učenici, danas se opraštamo od naše Slavice koja je bila duša naše škole, naša predivna kolegica, moja paralelka i prije svega, prijateljica s kojom sam dijelila život gotovo 30 godina.

Dok stojim ovdje pred vama, srce mi se slama od jedne bolne spoznaje. Donedavno, u glavi sam slagala posve drugačije riječi. Pripremala sam iznenađenje i govor za njezin odlazak u zasluženu mirovinu. Radovala sam se trenutku kada ćemo proslaviti više od četiri desetljeća njezinog rada, kada ćemo se smijati starim anegdotama iz zbornice i razreda i kada ću joj poželjeti da napokon uspori i uživa u plodovima svoga rada. Umjesto govora za mirovinu napisala sam govor za njezin posljednji ispraćaj.

Biti učiteljica za Slavicu nije bio samo posao, to je bio njen poziv i njena misija. Gotovo četiri desetljeća ona je bila prvi korak, topli zagrljaj i sigurna ruka stotinama djece koja su tek ulazila u svijet. Učila ih je slovima i brojevima, učila ih je čitati i pisati, ali još važnije – učila ih je dobroti, empatiji i prijateljstvu. Svaki razred koji je vodila bio je pun glazbe i plesa, njezine ljubavi, strpljenja i onog posebnog, blagog osmijeha kojim je mogla umiriti i najuplašenijeg prvašića.

Moje sjećanje na nju seže na sam početak, prije tri desetljeća, kada sam tek zakoračila u školu. Kao mlada učiteljica, u Slavici sam pronašla puno više od iskusne kolegice. Ona je bila ta koja mi je bez oklijevanja pružila ruku, nesebično dijelila svoje znanje i pomogla mi da prebrodim sve prve nedoumice i strahove ovog zahtjevnog posla. Njezino strpljenje prema meni, njezini savjeti i tople riječi ohrabrenja oblikovali su me ne samo kao učiteljicu, nego i kao osobu. Od tog prvog dana pa kroz sve ove godine, bila je moj oslonac.

Iako je cijelu sebe davala školi i učenicima, njezino pravo utočište i najveći ponos bila je njezina obitelj. Znam koliko su joj značili njezin suprug, njezina kći i njezin sin. Na našim kavama oči su joj najjače sjajile kada je pričala o vama. Svaki vaš uspjeh bio je i njezin. Posebna, najnježnija iskra u njezinom oku pojavila se kada je postala baka – njezin unuk bio je njezino najveće veselje i sunce koje joj je donosilo najviše radosti u posljednjim mjesecima.

Provesti 30 godina radeći sa Slavicom znači proživjeti zajedno cijeli jedan život. Dijelile smo školske brige, ali i one puno važnije, životne. Izgubila sam kolegicu s kojom sam podijelila cijeli radni vijek, ali moj najveći gubitak gubitak je prijateljice. Praznina koju ostavlja iza sebe golema je, ali u svakoj generaciji djece koju je izvela na pravi put kao i u njezinoj predivnoj obitelji koja nosi njezinu dobrotu, Slavica će nastaviti živjeti.

Draga moja paralelko, draga moja prijateljice, draga moja Slave - hvala ti što si me dočekala raširenih ruku na mome početku. Hvala ti na tri desetljeća nesebičnog prijateljstva, na svakom osmijehu, keksu, svakom sladoledu za moju Tinu i svakoj našoj kavi. Trebala si otići u mirovinu, a otišla si kao legenda ove škole - u vječnost naših srca.

Tvoja je duša pronašla svoj mir u zagrljaju Nebeskog Oca, a nama si ostavila najljepše uspomene da nas griju kroz suze. Leti, anđele u visine gdje nema boli. Čuvamo te u svakoj uspomeni, svakom razgovoru i svakom kutku srca. Dragaa moja, počivaj u miru Božjem!

Dinka Pavić Rosandić